

Як грім серед ясного неба минулого тижня з'явився указ президента Петра Порошенка про нові санкції проти Росії.

З'ясувалося, що відтепер в Україні поряд із багатьма компаніями, які потрапили під санкції, будуть на три роки заблоковані сервіси пошукової системи «Яндекс», поштовий сервіс mail.ru, а також соціальні мережі «ВКонтакте» і «Однокласники». Заборона торкнулася і російського програмного забезпечення.

Але якщо з соціальними мережами і російським софтом усе зрозуміло, то, наприклад, навіщо забороняти доступ до сайту «Кинопоиск»? Як цей ресурс, який повністю присвячений світовому кінематографу, може загрожувати національній безпеці?

У жодній європейській країні нічого подібного раніше не траплялося. Куди ж ми рухаємося? У Північній Кореї доступ до Інтернету мають лише представники влади. Але й вони не можуть зайти в соціальну мережу Facebook, сервіс мікроблогів Twitter або відеохостинг YouTube, оскільки ці сайти повністю заблоковані.

Ось уже 14 років у Китаї, за винятком Гонконгу і Макао, діє Великий китайський файрвол — система фільтрації вмісту Всесвітньої мережі. Але владі Піднебесної цього виявилось мало, і 2009 року в країні заблокували доступ до Facebook, Twitter, YouTube і Google+.

Ці сайти не працюють також в Ірані. У Туркменії на додачу прикрили месен-

джери Whatsapp і Viber. Перманентно доступ до соцмереж обмежують на Кубі (користування Інтернетом тут в принципі дорожче за золото), в Саудівській Аравії, Туреччині, Пакистані, Бангладеш, В'єтнамі, Венесуелі. І в цій чудовій компанії опинилася тепер й Україна!

Якщо такі блокування є питанням національної безпеки, то чому досі ця тема не піднімалася? Скільки світлих умів встигли розбестити сепаратисти за три роки війни! А якщо серйозно і без сарказму, то невже влада так погано думає про українців, має їх за бовдурів, які не вміють фільтрувати інформацію? І невже влада не розуміє, що представники колишньої влади і псевдо-республік щосили пропагують не лише

в російських соцмережах, а й у тому ж Facebook? Може, тоді все заборонити одним махом?

Насправді ж у XXI столітті зводити віртуальні стіни є справою невдячною. Для когось ця заборона, яку за бажання обійде кожен школяр, може здатися повною нісенітницею. Але це не так. Сенс є в усьому, а іноді й шкурний інтерес.

Звісно, легко можна прожити без соцмереж «ВКонтакте», «Однокласники», без «Яндекса» та інших санкційних ресурсів. Але що буде далі? Чи не стане це початком тотальної інтернет-цензури? Куди ми тримаємо курс?

Яна ДЖУНГАРОВА

(Продовження теми на стор. 3)

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
2 грн 30 коп.

Два з половиною роки минуло відтоді, як в Україні відбулися позачергові парламентські вибори. Українці поклали дуже великі сподівання на післямайданний парламент, але розчарувалися. Так, згідно з даними дослідження Центру Разумкова, проведеного наприкінці квітня, Верховній Раді не довіряють 86,6% респондентів. Цифра ця хоч і прикра, та справедлива. Адже народні обранці втілили в життя надто мало ініціатив, про які так пишномовно заявляли під час виборчої кампанії.

За два з половиною роки роботи народні депутати не виконали 84% своїх обіцянок, водночас 16% власних пропозицій їм усе-таки вдалося реалізувати. Такими є результати моніторингу порталу «Слово і справа». Згідно з даними дослідження, з-поміж загальної кількості передвиборчих зобов'язань (1940) політики здійснили 305! Також, за підрахунками аналітиків «Слова і справа», депутати-списочники обернули на дійсність більше починань, ніж нардепи-мажоритарники, — 31% проти 15%.

ВТРАЧЕНІ МОЖЛИВОСТІ

Політолог, голова Єдиного координаційного центру «Донбас» Олег Саакян оцінює ефективність парламенту на трійку з плюсом за п'ятибальною шкалою.

«Усе ж можна записати в актив проведення кількох корисних ініціатив. Але це було на самих початках роботи ВР восьмого скликання, коли ще існувала коаліція, яка хоч якось дотримувалася коаліційної угоди. З огляду на те, як цей парламент відповідає духові часу й історичному контексту, я б поставив два бали. Ключові реформи не були проведені, очікування суспільства, інтелектуальної елі-

мала всі шанси об'єднати країну, показати високу якість роботи, але цим не скористалася.

«Парламент є майданчиком, який мусить забезпечувати діалог, комунікацію і, відповідно, ухвалення рішень. І з цим у нас є великі проблеми. Як не дивно, але ВР сьомого скликання була продуктивнішою», — констатує експерт.

На думку політолога, існують незначні шанси на те, що депутати досидять до кінця своєї каденції, тобто до 2019 року. Так, досі зберігається імовірність проведення дочасних парламентських виборів.

«Але потрібно буде повністю перезавантажити владу, тому одночасно з парламентськими можуть відбутися і президентські позачергові вибори. На такий запит суспільства політики змушені будуть відрегулювати», — підсумував Саакян.

ГОДІВНИЧКА СХУДЛА

Експерт Українського інституту аналізу та менеджменту політики Микола Спиридонов поставив би парламенту нинішнього скликання трійку з мінусом або навіть двійку.

«Більшість депутатів ВР працювати не можуть і не хочуть. Депутатський склад доволі слабкий: чимало людей не мають відповідного до-

чим нинішня ВР відрізняється від попередньої? За словами Миколи Спиридонова, якісно склад погіршився: у минулому парламенті було більше професіоналів, зокрема юристів. Та й з дисципліною справи кепські.

«А ось ще одна відміна: нині зменшилася кількість грошей, які «ходять» Радою. Це пов'язано з тим, що звужилася загальна «кормова база».

бачки про те, що потрібно розпрощатися із депутатською недоплатою. Але народні обранці ніяк на це не насміляться. Вони люблять говорити про підвищення добробуту громадян. Але, за даними ООН, 60% українців живуть за межею бідності», — аналізує експерт.

Микола Спиридонов говорить про те, що ймовірність проведення

**Є ДО ЦІЄЇ ВР ВАГОМА ПРЕТЕНЗІЯ:
МИ ДОСІ НЕ ПОБАЧИЛИ КОАЛІЦІЙНОЇ УГОДИ,
ПІД ЯКОЮ Б СТОЯЛО ЩОНАЙМЕНШЕ
226 ПІДПИСІВ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ.
А ЦЕ ФАКТИЧНО Є ПІДСТАВОЮ
ДЛЯ РОЗПУСКУ ПАРЛАМЕНТУ**

Якщо в минулих скликаннях депутати могли стати мільйонерами, то тепер — тільки заможними людьми. Послуги народних обранців подешевшали втричі-вп'ятеро!» — розповідає експерт.

Що ВР восьмого скликання зробила корисного за два з половиною роки своєї роботи? Микола Спиридонов вважає позитивом ухвалення законів, які дозволили створити антикорупційні органи. Хоч ефективність їх роботи поки є вкрай низькою

восени дострокових парламентських виборів знизилася до 30%. Утім, Петрові Порошенку було б вигідно провести їх.

«Якби він був мудрим політиком чи мав мудрих радників, то розпустив би ВР і призначив дочасні вибори. Це гарантувало б, що він досидить до кінця свого президентського терміну. А вже градус напруги і невдоволення у суспільстві зростає», — констатує політолог.

ДВІЙКА ЗА АВТОРИТЕТ

На думку кандидата історичних наук, керівника «Центру політичної розвідки», політехнолога Олега Постернака, парламент восьмого скликання дуже відрізняється від минулих ВР. Причому не лише завдяки чудернацьким депутатським витівкам і суперечливим законодавчим ініціативам, а й гарним результатам роботи. Щоправда, це було на початковому етапі діяльності Ради, який можна оцінити доволі високо.

«Якість депутатського корпусу тягне на трійку. Якщо говорити про загальний потік законопроектів і готових рішень, варто поставити четвірку з мінусом. За незалежність ВР і її авторитет — двійка. Головний орган влади в країні

(згідно з Конституцією, у нас парламентсько-президентська республіка) не є самостійним. Леонід Кучма хотів контролювати і скеровувати роботу депутатів, але в нього це не вийшло. Віктор Ющенко теж не зміг підкорити парламент. Віктор Янукович мріяв перетворити Верховну Раду на слухняний придаток своєї бюрократично-олігархічної машини, але піймав облизня. А ось бажання Петра Олексійовича Порошенка здійснилося: ВР, звичайно, є не повністю ручною, але достатньо залежною», — аналізує експерт.

За словами Олега Постернака, в нинішній Раді практично відсутній ідеологічний критерій розмежування: немає класичних лівих, центристів, правих. Основна ідентифікація депутатів базується на залежності від певних кланів чи на стосунках із АП.

«Також цей парламент став зразком ситуативних альянсів. Є до цієї ВР вагома претензія: ми досі не побачили коаліційної угоди, під якою б стояло щонайменше 226 підписів народних депутатів. А це фактично є підставою для розпуску парламенту», — пояснює політехнолог.

На його думку, депутати все ж спромоглися ухвалити низку важливих для країни рішень. Наприклад, Рада визнала РФ країною-агресором, а «ДНР» і «ЛНР» — терористичними утвореннями, прийняла закон про Нацполіцію, НАБУ, запустила роботу НАЗК, розглянула ініціативи, потрібні для отримання безвізу. Цей парламент зміг налагодити діяльність комітетів, які раніше були звичайнісінькими урядовими додатками. Але багато чого ВР не зробила.

«Важливо переглянути принцип ухвалення депутатами бюджету. А вже останніми роками голосування за головний фінансовий документ країни перетворюється на казна-що. Весь процес набув обриси негласної системи лобювання. А так не має бути. Також ця Рада не змогла переобрати склад Центрвиборчкому, призначити міністра охорони здоров'я. То про які реформи ми говоримо? Насправді перерухувати можна довго», — говорить експерт.

Чи допрацює ВР до кінця своєї каденції? За словами Олега Постернака, шанси на дострокові вибори зменшилися.

«Коли півроку тому мені ставили це питання, я відповідав, що перезавантаження парламенту може відбутися навесні. За деякими даними, політехнологи Порошенка радили йому так вчинити. Мовляв, «на хвилі безвізу» провладна політична сила здобула б добрячий політичний капітал. Але поки не склалося, а тим часом рейтинги БПП тануть на очах», — підсумував політехнолог.

Анна СПІВАК

**ДЕПУТАТИ ПОЛЮБЛЯЮТЬ ГОВОРИТИ
ПРО ПІДВИЩЕННЯ ДОБРОБУТУ ГРОМАДЯН.
АЛЕ, ЗА ДАНИМИ ООН, 60% УКРАЇНЦІВ
ЖИВУТЬ ЗА МЕЖЕЮ БІДНОСТІ**

ти, міжнародної спільноти так і не справдилися.

Цей парламент не став незалежним законодавчим органом. На жаль, ВР досі функціонує за директивною моделлю, підкоряючись волі Адміністрації президента. Парламент ламають через коліно, протягаючи з порушенням регламенту потрібні законопроекти. Рівень довіри до ВР надзвичайно низький. Причому українці не довіряють не просто конкретним людям, а державному інституту. Це справжнє розчарування! І це створює додаткову напругу в суспільстві. Загалом можна сказати, що ВР не реалізувала історичної можливості», — аналізує політолог.

За словами Олега Саакяна, Ради сьомого і восьмого скликань дуже різняться між собою. Нинішня ВР патріотичніша і більш європейська порівняно з попередньою. Вона

свіду, навіть вищої освіти. До того ж, депутати постійно влаштовують собі канікули: влітку б'ють байдки півтора місяця, взимку — місяць, на травневі свята — ще місяць. Багато хто систематично не відвідує засідання. Окрім як йти на дострокові вибори, не бачу іншого виходу. Була б на те політична воля, прогульників належало б позбавляти мандата, а «кнопкодавів» — притягати до кримінальної відповідальності. Але такої волі немає. Тому терапія безсила, врятує лише операція», — каже політолог.

— 5–10%. Також депутати проголосували за законопроекти, необхідні для того, щоб Україні дали безвіз. Утім, і тут варто зачекати й подивитися, як усе працюватиме. А вже в європейських документах фігурує зовсім інший термін — лібералізація візового режиму.

«Мінусів у роботі ВР чимало. Найголовніший із них — парламент не реагує на важливі для суспільства питання, наприклад, підвищення тарифів на комунальні послуги. Нас переважно годують обіцянками. Так, більше як двадцять років точаться

**КЛЮЧОВІ РЕФОРМИ НЕ БУЛИ ПРОВЕДЕНІ, ОЧІКУВАННЯ СУСПІЛЬСТВА,
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ЕЛІТИ, МІЖНАРОДНОЇ СПІЛЬНОТИ
ТАК І НЕ СПРАВДИЛИСЯ. ЦЕЙ ПАРЛАМЕНТ
НЕ СТАВ НЕЗАЛЕЖНИМ ЗАКОНОДАВЧИМ ОРГОНОМ**

Ердоганізація і корупційні годівниці

Експерти розповіли «ВВ» про справжні причини заборони на програмне забезпечення виробництва РФ і блокування російських соціальних мереж, а також спрогнозували, як це позначиться на простих українцях.

Санкції — після футболки та Липецька

Олексій ЯКУБІН,
кандидат політичних наук,
політолог:

«Блокування деяких російських соцмереж, заборона на програмне забезпечення є перевіркою на те, як суспільство відреагує на такі дії влади, чи змириться з обмеженням свободи слова. А це, власне, і є обмеженням. З цього приводу вже висловилися представники ЄС, МЗС Німеччини, Human Rights Watch, «Репортери без кордонів»...

Навіть більше, це може бути першою ластівкою майбутнього переходу до жорсткішого контролю над свободою слова в Україні. Можуть з'явитися спроби обмежити роботу ЗМІ, насамперед електронних. Не забувайте, що «мінтець» давно формує список сайтів, які, на думку відомства, слід заблокувати. Поки від слів до діла не перейшли, але, можливо, нині просто створюються технічні можливості для цього.

Хоч як прикро це визнавати, але Україна простує шляхом Туреччини: Ердоган теж ініціював блокування соціальних мереж. Європейські лідери не вдаються до такого. Тому я б не пов'язував цей крок із захистом національної безпеки. Нинішню заборону можуть використати для посилення влади.

Насправді вільний доступ до інформаційних ресурсів, зокрема віртуальних, і є безпекою. А обмежувальна політика свідчить про авторитарні тенденції. Не виключаю, що все це відбувається у

рамках підготовки до дострокових парламентських виборів.

Також цілком можливо, що після скандалу з футболкою сина президента, після багаторічних розмов про липецьку фабрику сам Порошенко намагається створити для себе новий образ хвацького праворадикального політика. Але це програшна позиція, оскільки президент зруйнує своє проєвропейське реноме, яке він вибудовував. І в результаті втратить бали. Втім, під тиском Заходу обмеження, скоріше за все, знімуть. Але сам Порошенко буде говорити, мовляв, зробив що міг...

Також імовірно, що це робиться для того, аби відволікти увагу суспільства від важливих питань: відсутності звіту уряду, майбутньої пенсійної реформи, підготовки до відкриття ринку землі.

Ще не можна забувати про фінансову складову. Часто в таких заборонах хтось переслідує свій шкурний інтерес: так і виникають корупційні годівниці. Крім того, може посилитися контроль над провайдерами або взагалі зроблять спробу підчистити цей ринок. Тобто просто почнуть вичавлювати конкурентів. За ці ініціативи розплачуватиметься населення, бо вартість доступу до Інтернету може значно зрости».

Страх і переділ ринку

Руслан БОРТНИК,
директор Українського інституту
аналізу та менеджменту політики:

«Три роки в Україні триває війна. Але чому саме тепер запровадили заборони? На мою думку, на те є

кілька причин. По-перше, події, що відбулися 9 травня в Україні, неабияк налякали владу. Праві звинуватили лідерів держави в здачі національних інтересів. Ось і довелось вживати заходів, які здатні бодай частково повернути довіру... По-друге, це пов'язано з грошима. Російське програмне забезпечення, сервіси «Яндекса», соціальні мережі «ВКонтакте» і «Однокласники» становили значну частку ринку в Україні. Тепер їхня ніша звільняється... А це сотні мільйонів і навіть мільярди гривень. Тому можна припустити, що це рішення фактично ініціювали конкуренти. Святе місце порожнім не буває: наприклад, глава РНБО Олександр Турчинов говорив, що є конкурентне програмне забезпечення українського або європейського виробництва.

Також в майбутньому можна буде «заробити» на штрафах провайдерів. Тому я гадаю, що, на жаль, це рішення стане джерелом корупції і чиновницьких договорняків.

Існують і другорядні причини заборони: особистий піар і підготовка до виборів. Ось тільки такі ініціативи навряд чи позитивно позначаться на рейтингах влади.

Нинішнє керівництво країни зуміло врешті-решт дістати навіть тих людей, які ніколи раніше не цікавилися політикою. А вже це рішення стосується мільйонів українців, переважно молоді та аполітичних людей. І вони розуміють, що в Датському королівстві не все гаразд.

Якими будуть наслідки? Для бізнесу — додаткові витрати на антивірусні продукти й на бухгалтерські програми. А вже держава нічого не збирається компенсувати... Для громадян — теж додаткові витрати, ускладнення доступу до заборонених ресурсів. Але не більше, бо нині існує купа способів, як обійти будь-яке блокування. У наш час в Інтернеті просто не може бути бар'єрів. А якщо їх і зводять, то це лише підвищує зацікавленість інформацією. У віртуальному світі боротьба мусить точитися зовсім іншими методами, ідеями, конкурентними продуктами».

Підготувала **Марія АНІНА**

Заборонений софт солодкий

«1С» заборонили — хай живе «1С». Підприємці, фінансисти і бухгалтери близько 300 тисяч українських компаній поки перевели подих — ніхто не боронить їм використовувати програмне забезпечення «1С: Підприємство».

Санкційний список, до якого потрапила і російська компанія «1С», не на жарт схвилював професійне співтовариство. Адже йшлося не про відмову від профайла в соцмережі чи блокування електронної пошти, а про бухгалтерський, податковий, управлінський і аналітичний облік українських підприємств, які обрали цей софт. У разі заборони діяльність близько 80% з них була б паралізована.

Головний бухгалтер великої компанії Микола розповів «ВВ», що його підприємство як працювало на «1С», так і надалі працюватиме. Особливо після роз'яснень, зокрема РНБО, про те, що санкції стосуються не програмних продуктів, а фізичних або юридичних осіб.

Микола впевнений, що було б нерозважливо повністю заборонити комерційним структурам використовувати програмний продукт «1С».

«Перехід на інші програми витратний, складний і тривалий», — додав Микола.

Головний бухгалтер іноземної компанії Ольга пояснила «ВВ», що головна проблема переходу на інший софт полягає у коректному перенесенні й збереженні інформації, обсяги якої у підприємств, що працюють давно, є просто гігантськими. Якщо певні труднощі виникають навіть під час перенесення інформації з сьомої на восьму версію «1С», то що вже казати про трансфер на програмні продукти інших виробників.

На цю мить, зізнаються наші співрозмовники, вони за допомогою фахівців обслуговуючих компаній оновили платформу софта. Втім, перебої з оновленням не виключені, коли санкції щодо російської компанії «1С» будуть застосовані у повному обсязі.

«Малі та середні підприємства можуть мати з цим пробле-

ми. Ми ж користуємося послугами обслуговуючої компанії, яка на наше прохання коригує уже існуючу систему. За будь-яких змін у законодавстві ми просто звернемося туди», — додає Микола.

Однак якщо комерційний сектор може працювати на вже звичній платформі або за бажанням вибрати собі іншу, то держустанова до кінця року зобов'язана перейти на вітчизняний чи європейський софт.

Голова РНБО Турчинов повідомив про аналогічний якісний продукт українських програмістів, а також про європейську програму, яка забезпечує обслуговування бухгалтерів.

Європейські системи, такі як SAP, надто дорогі, та й не кожен вміє ними користуватися. Тобто, купуючи їх, доведеться заплатити і за сам продукт, і за навчання персоналу.

З вітчизняними софтами Микола й Ольга працювали. І, на жаль, програми недотягували до можливостей «1С».

Утім, це було давно, і багато що могло змінитися. Недарма ж українських фахівців у галузі ІТ вважають одними з кращих у світі. Але вітчизняні чиновники зазвичай віддають перевагу не кращим, а «своїм», причому за великі гроші. Варто згадати «чудову» роботу єдиного реєстру е-деклараций, коли вищі чиновники кілька днів поспіль не могли ввести в програму свої дані про доходи.

Те саме може статися і тепер. Хтось дуже «свій» отримає надприбутки від переходу держустанов на новий софт, а як він працюватиме — справа десята. Але в бюджетників немає права вибору. Вони люди підневільні: віддадуть наказ — доведеться виконувати.

Аріна МАРТОВА

**УКРАЇНСЬКИХ ФАХІВЦІВ
У ГАЛУЗІ ІТ ВВАЖАЮТЬ ОДНИМИ
З КРАЩИХ У СВІТІ. АЛЕ ВІТЧИЗНЯНІ
ЧИНОВНИКИ ЗАЗВИЧАЙ ВІДДАЮТЬ
ПЕРЕВАГУ НЕ КРАЩИМ, А «СВОЇМ»,
ПРИЧОМУ ЗА ВЕЛИКІ ГРОШІ**

РІДНА УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ:

Україна завдяки чорноземам може прогодувати свій народ та ще понад 320 мільйонів людей. В світі, який потерпає від голоду, такий ресурс не просто безцінний — він є унікальним. І ми, українці, маємо правильно розпорядитись подарунком Господа — своїми землями.

За даними ООН, в світі щоденно голодують 795 мільйонів людей. Голод — це не тільки загроза здоров'ю. Це загроза суспільному ладу, спокою в світі. Тому державні діячі, які піклуються про майбутнє свого народу та своєї країни, не розпродують землю, а скуповують її.

ЩО Є

Шкода, але Україні за 25 років не поталанило на мудрих державних діячів. Переважна більшість тих, хто приходив до влади, та тих, хто керує зараз, дбають тільки про одне — добробут свій та своєї родини, за будь-яку ціну, яку сплачує багатостраждальний народ.

Розікравши країну під час ваучерної та великої приватизації, влада посягнула на найважливі-

земельними ділянками, а не сама земля.

В Канаді 91% сільськогосподарських земель належать державі.

В США 50% сільгоспугідь перебуває в державній власності. У Штатах найбільшим покупцем фермерської землі є держава! Бо там зрозуміли, що земля — це єдиний товар, який людина не в змозі виробити, тому почали скуповувати угіддя в державну власність.

В Україні ж захотіли розпродати землю направо і наліво, не обмежуючи максимальну кількість гектарів і не замислюючись про наслідки. І в підсумку всі українські чорноземи опиняться в руках декількох олігархічних родин та транснаціональних корпорацій.

Ці можновладці та грошові мішки вже скупили нашу землю. І не

ЗЕМЛЯ, ЇЇ НАДРА, АТМОСФЕРНЕ ПОВІТРЯ, ВОДНІ ТА ІНШІ ПРИРОДНІ РЕСУРСИ... Є ОБ'ЄКТАМИ ПРАВА ВЛАСНОСТІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

(КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ, СТ. 13, РОЗДІЛ 1)

ше — на землю. Можновладцям мало, що вони орендують у селян паї за мізерні гроші. Їм мало, що вони забирають землю за договорами оренди, які передбачають емфітевізис (передачу угідь в оренду з правом орендаря далі робити з цією землею все, що захочеться). Їм мало, що за такими схемами експлуатуються 4 мільйони гектарів. Влада хоче остаточно

за реальною ціною, а за копійки. Сьогодні один гектар чорнозему в Україні коштує близько 500 доларів, а, наприклад, в Швейцарії — понад 70 тис. доларів.

Але навіть на ці 500 доларів можна не розраховувати. Бо олігархи скуплять все в рази дешевше. А хто не схоче продати — того змусять силою. Й створять на вільних землях агрохолдинги.

ПОРОШЕНКО ТА ЙОГО ОТОЧЕННЯ ХОЧУТЬ СТАТИ ЗЕМЕЛЬНИМИ ФЕОДАЛАМИ, А УСІХ ІНШИХ ПЕРЕТВОРИТИ НА КРІПАКІВ

но закріпити свої феодальні права, а усіх інших перетворити на кріпаків.

Нам кажуть, що тільки в Україні сьогодні немає земельного ринку. Але, по-перше, земельний ринок є. По-друге, посилюючись на світовий досвід, влада безсоромно бреше.

У державній власності України перебуває 21% сільгоспугідь. Саме на ці землі й зазіхають олігархи й транснаціональні корпорації. В той же час в Ізраїлі понад 91% землі належить державі, продаються і купуються тільки права оренди

При цьому агрохолдинги зовсім не зацікавлені у збереженні родючості землі. Вони, як упірі, вип'ють усі соки й залишать після себе пустелю.

Це вже не кажучи про проблеми, що виникнуть у держави через колосальну кількість безземельних, знедолених селян, які будуть вимушені шукати щастя в містах або ще далі — в еміграції.

Агрохолдингам не потрібні заможні та працюючі селяни. Тому всі 25 років незалежності різними способами знищувалось, вбивалось фермерство.

ПИТАННЯ НА ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ РЕФЕРЕНДУМ

Чи підтримуєте Ви заборону на продаж земель сільськогосподарського призначення?

ТАК

ВАРТІСТЬ 1 ГА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ЗЕМЛІ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ

Швейцарія \$70 000

Нідерланди \$63 700

\$500 УКРАЇНА

Українську землю хочуть скупити за безцінь, а потім продати за 3,5 ТРЛН ЄВРО

ЧАСТКА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ У ДЕРЖАВНІЙ ВЛАСНОСТІ

ІЗРАЇЛЬ 91% КАНАДА 91,2%
ФРАНЦІЯ 60% США 50%

УКРАЇНА 21%

УКРАЇНІ ТРЕБА НЕ ПРОДАВАТИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКУ ЗЕМЛЮ, А СКУПОВУВАТИ У ДЕРЖАВНУ ВЛАСНІСТЬ

ЯК Є І ЯК МАЄ БУТИ

КІЛЬКІСТЬ ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ У ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ

2 600 000

Польща

38,1 млн населення

1 600 000

Італія

59,6 млн населення

Поки в Україні не буде створено не менше ніж у Польщі фермерських господарств, С/Г ЗЕМЛЮ ПРОДАВАТИ НЕ МОЖНА!

33 400
УКРАЇНА
42,7 млн населення

ЯК МАЄ БУТИ

Асоціація фермерів України та партія Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» наполягають: єдиним вірним шляхом розвитку сільськогосподарства в Україні є фермерство.

На планеті Земля сьогодні є 2,5 млрд гектарів аграрних земель. Їх обробляють 570 млн

фермерських господарств, з них 90% — сімейні ферми.

Розділимо ці цифри і отримаємо по 5 гектарів на одного господарника. І де тут агрохолдинги та латифундії?

Для порівняння: в Польщі сьогодні працюють 2,6 млн фермерських та сімейних сільськогосподарств. А в Україні їх близько 33 тисяч, і їхня

кількість постійно скорочується!

Тому наразі завдання №1 — створити умови для розвитку фермерських та сімейних господарств, які забезпечать нас самих власними продуктами харчування, а також зможуть забезпечити якісною сільгоспродукцією ще добру частину світу.

Завдання №2 — перестати експортувати сировину й почати експортувати готову продукцію. Сьогодні з України вивозять зерно, соняшника тощо на 17,8 млрд євро.

Якщо вкласти гроші в переробні комплекси, то грошовий показник експорту можна збільшити в десять разів. А це значно більше, ніж сьогодні експортують ті ж металурги!

Ми можемо отримати від продажу за кордон готових продуктів харчування 178 млрд євро, а це в 2,5 рази більше, ніж наш валовий внутрішній продукт.

Завдання №3 — створити умови, за яких селяни та фермери зможуть брати кредити в державному банку не більше ніж під 3% річних. Створити систему, за якої у селян, які забажають продати

свою землю, її зможуть викупити територіальні громади та держава — з подальшою передачею цих угідь в довгострокову оренду виключно фермерським та сімейним господарствам.

Ніяких латифундій, ніяких корпорацій! Тільки реальні селянські ферми, що працюють на землі. Так зроблено, наприклад, у Франції та у Швейцарії, де орендар чи власник земельної ділянки має працювати, інакше у нього землю вилучать.

Звичайно, якщо фермер чи господарник, який дійсно працює на землі, захоче її викупити у власність — цьому не можна ставити перепон.

Проте такий викуп має бути поступовим, щоб не навантажувати селянина надмірними витратами.

АСОЦІАЦІЯ ФЕРМЕРІВ УКРАЇНИ ТА ВО «БАТЬКІВЩИНА» НАПОЛЯГАЮТЬ: ЄДИНИМ ВІРНИМ ШЛЯХОМ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ Є ФЕРМЕРСТВО

Продати землю — це продати країну!

Юлія ТИМОШЕКО,
голова партії
ВО «Батьківщина»:

«Зараз йдеться не лише про ринок чи не ринок землі. Мова про інше: бути Україні чи не бути, бути селу чи не бути. Куди нас штовхають Порошенко, Гройсман, Яценюк, які зробили подання до Конституційного суду про скасування мораторію та внесли законопроект про початок продажу сільськогосподарської землі?»

Наразі держпідтримка людям, які працюють на землі, взагалі ліквідована, так само як і знищена система пільгового оподаткування. Що вже казати про стратегічні програми розвитку фермерства, які передбачали б сприяння аграріям не просто в реалізації сировини, а й у продажу кінцевого продукту.

Сьогодні Україна отримує 17,8 млрд євро від експорту продовольчої сировини. Якщо дати можливість фермерам зробити якісну, готову продукцію, а не торгувати сировиною, то щорічно зможемо отримувати 178 млрд грн,

а це в 2,5 рази більше, ніж нинішній ВВП держави.

Але процвітаюча країна можновладцям не потрібна. І власники бодай клаптика землі замість того, щоб плідно й ефективно вести господарство, відчуваючи підтримку держави, змушені боротися за свої наділи. Нині війна з людьми, які працюють на землі, сягнула кульмінаційної стадії. Рейдери підступають до них з погрозами: або перепиши на нас пай, або ми тобі хату спалимо. А щоб відібрати землю в успішних фермерів, злочинці не гребують найжорстокішими заходами, навіть вбивствами.

Випадків рейдерства безліч. На чолі цієї камарильї стоїть гарант Конституції, який у своїй аграрній «сім'ї» накопичив сотні тисяч гектарів землі для того, щоб потім її легалізувати через продаж на так званих аукціонах. Ви вірите в чесні аукціони?

Сьогодні в Україні за гектар чорнозему дають лише 500 доларів. І вся ця братія намагається якнайшвидше отримати можливість розпродати безцінні українські землі, щоб набити грошима власні кишені, чітко розуміючи, що їхній час закінчується.

Наші землі дійсно безцінні. Але під час війни квапляться продати не «Рошен», а 42 млн гектарів наших чорноземів — це 10% усіх родючих земель світу. Це теж війна — війна проти українського селянства. Це війна проти кожного з нас. І тому ми або станемо на захист нашої сільськогосподарської землі, або ми — не народ, не нація, не громадяни власної держави.

72% земель України — це землі сільськогосподарського призначення. Тому дати можливість продати їх — це означає дати можливість продати Україну під час війни».

Референдум — справа кожного!

Іван ТОМИЧ,
президент Асоціації фермерів України:

«Доки український народ не вирішив, чи хоче робити землю товаром, Верховна Рада не має ані політичного, ані морального права приймати закон про обіг сільськогосподарських земель».

Зараз довіра до влади дорівнює нулю. Тому всі важливі питання, що стоять перед українською нацією, можна вирішувати лише на референдумі.

Знехтувавши думкою народу, уряд Гройсмана та президент Порошенко поставили суспільство перед фактом — вже влітку українська земля має бути розпродана, «піти з молотка». Але хіба ми на це погоджувались? Ні! Тому я глибоко переконаний: всеукраїнський референдум щодо питання продажу землі — єдиний цивілізований спосіб врегулювання проблеми.

В Україні до 2009 року відбувалося стрімке зростання фермерських госпо-

дарств, натомість сьогодні їхня кількість скоротилась майже на третину. Існує величезна проблема збереження сільської поселенської мережі, загроза втратити найбільшу цінність — працюючих селян.

Так відбувається, бо держава зовсім не підтримує своїх годувальників-фермерів. У держбюджеті 2016 року на підтримку фермерських господарств було передбачено 16 млн грн, з яких фактично було отримано 14,8 млн — це приблизно по 3,9 грн на гектар. Водночас податкове навантаження на той же гектар становить 3,2 тис. грн.

А ось в Європі на підтримку та розвиток фермерських господарств виділяють від 200 до 500 євро на один гектар.

У держбюджеті-2017 на підтримку великих фермерських господарств уряд обіцяв близько 5,5 млрд грн. Згодом суму скоригували, передбачивши всього 65 млн грн — по 14,5 грн на гектар. Але й того фермери не отримали. Це відверта дискримінація та знищення фермерів.

Але хіба тільки фермерів має турбувати ця проблема? Ні. Бо саме фермери є годувальниками країни.

Тільки аграрії можуть забезпечити всіх нас екологічно чистими продуктами, бо для фермера репутація не є пустим звуком, як для агрохолдингів, які живуть за рахунок експорту та відшкодування ПДВ й дотацій з держбюджету.

Тому закликаю всіх, хто хоче жити в щасливій, заможній та здоровій Україні: віддайте свій голос за заборону продажу сільськогосподарських земель! Від цього залежить не тільки наше майбутнє, а й майбутнє наших дітей та онуків!»

ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ, ЯКІ ЗАХОЧУТЬ ДОБРОВОЛЬНО ПРОДАТИ СВІЙ ПАЙ, ЗМОЖУТЬ ПРОДАТИ ЙОГО ДЕРЖАВІ ЗА ЄВРОПЕЙСЬКОЮ РИНКОВОЮ ЦІНОЮ

Пенсійні «покращення», які прем'єр-міністр анонсував на останньому засіданні уряду, далекі від справжніх реформ. Адже їхня суть полягає лише в тому, щоб знизити видатки з держбюджету і одночасно спромогтися скоротити дефіцит Пенсійного фонду. Під прикриттям збільшення щомісячних виплат для непрацездатних людей похилого віку Кабмін намагатиметься підвищити пенсійний вік за рахунок змін страхового стажу, скасування призначення пенсій на особливих умовах та зростання ставки ЄСВ для так званих шкідливих підприємств. Однак ПФУ, що нагадує Мінотавра, навряд чи буде «ситий» від такої нібито реформи, яка врешті-решт завдасть чергового удару вітчизняній економіці та не зробить людей заможнішими.

ВИЛАМИ ПО ВОДІ

Кабмін Гройсмана навчився добре робити тільки одне — презентації. Минулого тижня прем'єр-міністр представив урядовий проект пенсійної реформи.

Спочатку на красивих картинках — показники, які демонструють реальний стан речей. Наприклад, те, що 8 млн із 12 млн громадян похилого віку отримують мінімальну пенсію, яка становить лише близько половини вартості споживчого кошику для непрацюючих осіб. Урядовці визнали, що більшість пенсіонерів живуть за межею бідності, й сьогодні 8 млн літніх людей призначається доплата до «мінімалки». Вони навіть не забули вказати, що останнє осучаснення пенсій відбулося 2012 року, хоча розмір мінімальної зарплатні за цей період переглядався дев'ять разів.

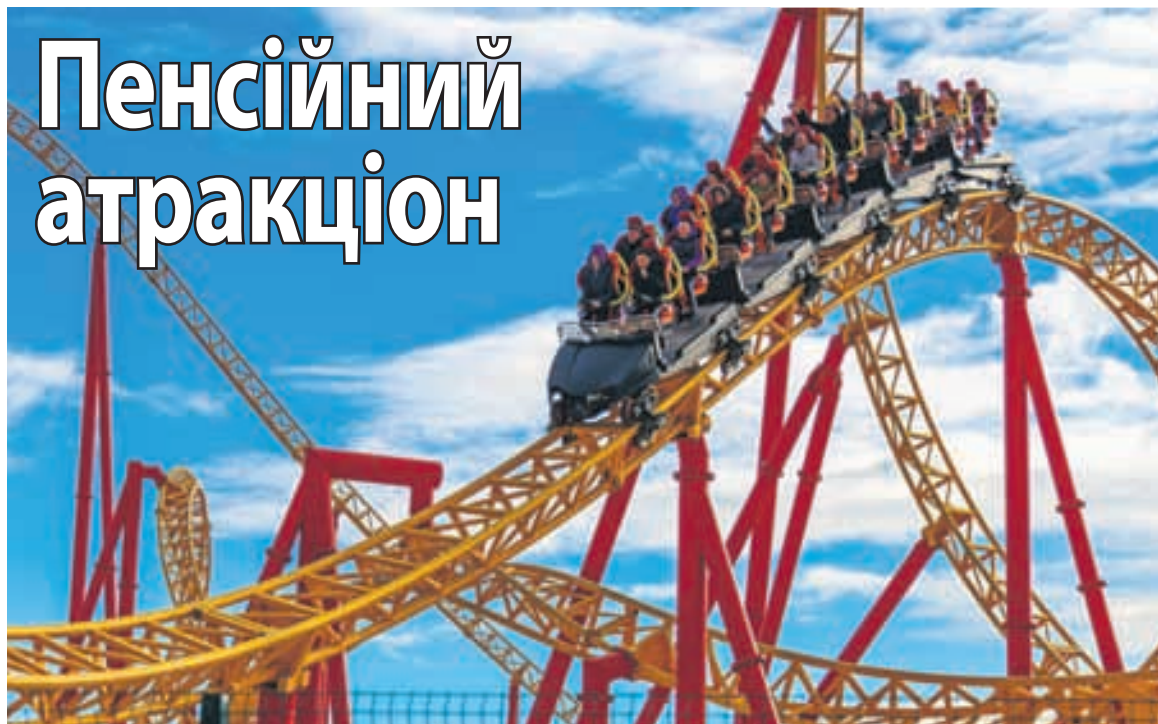
Друга частина презентації присвячена пропозиціям Кабміну щодо осучаснення пенсій. І тут урядом можна зняти капелюха, адже чиновники вигадали елегантний спосіб змінити пенсійний вік, уникаючи резонансу в суспільстві. Так, документом пропонується від 2018 року підвищити страховий стаж до 25 років, хоча зараз для виходу на пенсію достатньо 15-ти. Тобто фактично необхідно буде працювати до 65 років, щоб потім, якщо доживеш, вийти на пенсію. Тим, кому стажу не вистачить, уряд радить докупити до 5 років праці, заплативши державі певну суму.

скоротити дефіцит бюджету Пенсійного фонду до мінімуму. Хоча наразі «діра» ПФУ становить близько 140 млрд грн. Щоб закріпити ефект, Гройсман навіть пообіцяв піти у відставку, якщо пенсіонери не отримають обіцяного.

Проте в цій гарній картинці є кілька чорних «плям». Перша — кабмінівську реформу потрібно узгоджувати з МВФ. І, як розповів «ВВ» старший економіст CASE-Ukraine Володимир Дубровський, Фонд не підтримує цих ініціатив. Наразі представники місії працюють в Україні, і поки невідомо, яким буде кінцевий варіант пенсійного документа. Але найголовніше, що урядовий законопроект має підтримати Рада. Проте в будь-якому разі це стане не справжньою реформою, а лише судомними рухами, метою яких є намагання наповнити Пенсійний фонд за рахунок зменшення кількості людей, котрі претендують на державні виплати. А гасло про покращення життя пенсіонерів — лише прикриття для непопулярних дій.

ВАШІ СТАВКИ, ПАНОВЕ

«Діри» в бюджеті ПФУ уряд напевне вирішить латати зростанням ставок ЄСВ для шкідливих підприємств (на 15% для підприємств із робочими місцями за першим списком і на 7% відсотків — для другого списку). На цьому наполягає як профільний міністр Андрій Рева, так і МВФ, який торік підтримував зниження єдиного соцвнеску з 41% до 22%. Від минулого року ЄСВ платять і фіз-

Пенсійний атракціон

УРЯДОВЦІ ВИГАДАЛИ ЕЛЕГАНТНИЙ СПОСІБ ЗМІНИТИ ПЕНСІЙНИЙ ВІК, УНИКАЮЧИ РЕЗОНАНСУ В СУСПІЛЬСТВІ. ВОНИ ПРОПОНУЮТЬ ВІД 2018 РОКУ ПІДВИЩИТИ СТРАХОВИЙ СТАЖ ДО 25 РОКІВ, ХОЧА НИНІ ДЛЯ ВИХОДУ НА ПЕНСІЮ ДОСТАТНЬО 15-ТИ. ТОБТО ФАКТИЧНО НЕОБХІДНО БУДЕ ПРАЦЮВАТИ ДО 65 РОКІВ, ЩОБ ПОТІМ, ЯКЩО ДОЖИВЕШ, ВИЙТИ НА ПЕНСІЮ

гадав, що торік уряд і представники БПП обіцяли підприємцям, мовляв, повернення старих ставок ЄСВ не буде, і умови для бізнесу не зміняться. Проте спочатку було запроваджено мінімальну зарплатню на рівні 3200 грн, а нині точаться розмови про підвищення соцвнесків.

«Це буде вкрай шкідливим кроком. Виходить, що денонсуються усі обіцянки уряду. Безумовно, це позначиться на рівні довіри до влади. Ми відкотимося назад — до тінізації зарплат, сукупна доля яких за часів Клименка сягала понад 200 млрд грн. Замість проведення реальної реформи в соціальному секторі, де відбуваються мільярдні розкрадання, їм легше просто

ставки ЄСВ, або не існують, або функціонують на окупованих територіях. Однак людям, які там працювали, необхідно виплачувати гроші з Пенсійного фонду.

«Так з'явився борг у розмірі 17 млрд грн, який невідомо чим закривати», — констатував він.

Своєю чергою експерт з питань соціальної політики Андрій Павловський вважає, що підвищення ставки не призведе до збільшення надходжень до бюджету ПФУ.

«Так, робітники на шкідливих підприємствах заслужили на підвищену пенсію. Але роботодавці не платитимуть більше відповідно до нової ставки ЄСВ. Щоб зекономити, вони вдаватимуться до подальшого виводу в «тінь» зарплат своїх співробітників», — розповів він «ВВ».

А Володимир Дубровський не виключає, що в разі збільшення ЄСВ для шкідливих підприємств ставки поповзуть вгору і для всіх інших.

«Збалансування нібито незалежного ПФУ можливі тільки за рахунок репресій щодо роботодавців. Адже від солідарної системи не хоче відмовлятися ані уряд, ані МВФ — змінюються тільки параметри. За таких умов ставки будуть підвищені», — вважає експерт.

Він додав, що чим більше намагаться отримувати система, тим менше стимулів у робітників заощаджувати. Оскільки люди розуміють, що вкладають вони значно більше, ніж зможуть отримати в майбутньому.

АГОНІЯ СОЛІДАРНОЇ СИСТЕМИ

На думку експертів, усі ініціативи, які наразі планує проводити уряд, — це судомні спроби збалансувати солідарну систему. Проте за наявного рівня демографії навіть зберегти її неможливо без постійного зростання податкового навантаження на

працюючих осіб. Нині кількість пенсіонерів практично дорівнює кількості працівників, за яких чи які сплачують ЄСВ. Тож внесків бракує навіть для того, аби платити мінімальні пенсії.

Не працює уже й коефіцієнт заміщення.

«Якщо б опиралися на формулу, то багато хто з українців отримував би пенсію у 800 грн, а то й менше. І все через те, що коли люди ще працювали, рівень зарплатні був нижчий. А механізми індексації не покривали інфляції», — пояснює Володимир Дубровський.

Свідченням цього є той факт, що станом на 2016 рік нараховані за пенсійною формулою виплати для 73% пенсіонерів не дотягували до прожиткового мінімуму непрацездатної людини, хоча він і без того ганебно низький. Але, за законом, так не повинно бути. Тому вже не один рік держава доплачує з казни гроші, щоб пенсіонери отримували «мінімалку». За такого «щасливого» поєднання слабкої економіки та старіння населення просто нагально потрібно шукати вихід.

Свого часу схожа ситуація була в Грузії, де пенсійна система взагалі перестала існувати, але Каха Бендুকідзе, котрий відповідав тоді за проведення економічних реформ, прийняв рішення відмовитися від гарантування пенсій. Натомість держава зобов'язалася щомісяця виплачувати людям похилого віку суму, необхідну для найскромнішого проживання.

«Сьогодні Україна фактично 73% пенсіонерам гарантує таке саме мінімальне утримання, яке в нас називається пенсією. По суті, в нас грузинська система вже працює, але цього не хочуть визнавати», — підсумував експерт.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

ЗБАЛАНСУВАННЯ НІБИТО НЕЗАЛЕЖНОГО ПФУ МОЖЛИВЕ ТІЛЬКИ ЗА РАХУНОК РЕПРЕСІЙ ЩОДО РОБОТОДАВЦІВ. АДЖЕ ВІД СОЛІДАРНОЇ СИСТЕМИ НЕ ХОЧЕ ВІДМОВЛЯТИСЯ АНІ УРЯД, АНІ МВФ — ЗМІНЮЮТЬСЯ ТІЛЬКИ ПАРАМЕТРИ

Також уряд планує з 1 січня 2018-го скасувати особливі умови виходу на пенсію, залишивши право йти на заслужений відпочинок за вислугою років тільки для військово-випускників. А медики, вчителі та соціальні працівники залишаться за бортом.

Кульмінаційним моментом презентації є запевнення, що коли все це буде виконано, пенсії підвищаться вже у жовтні, а не в грудні 2017 року. Мінімальна пенсія становитиме 1373 грн, а загалом на збільшення державної допомоги можуть розраховувати 9 млн пенсіонерів. Крім того, для працюючих пенсіонерів скасують оподаткування.

За розрахунками прем'єра, впровадження цих заходів дозволить

особи-підприємці. Зменшення ставки було реалізоване задля виводу з тіні зарплат найманих працівників і, відповідно, поступового наповнення Пенсійного фонду.

До речі, цей крок дав певні результати. Економіст, керуючий приватним інвестфондом на фондовому ринку США Володимир Компанієць на своїй сторінці у «Фейсбукі» написав, що в квітні 2017-го були зібрані рекордні 14896,7 млн грн ЄСВ при повну втрату надходжень із окупованих територій.

«Це +37,63% приросту порівняно з квітнем минулого року», — констатував він.

Експерт із питань податкової політики Реанімаційного пакету реформ (РПР) В'ячеслав Черкашин також на-

підвищити ставку ЄСВ для наповнення ПФУ і повертатися до радянської системи», — сказав він у коментарі «ВВ».

Експерт підкреслив, що в Україні навантаження на зарплати становить 41,5% навіть за ставки ЄСВ у 22%. Тому продукція більшості підприємств, які підпадають під новий соціальний експеримент, гарантовано стане неконкурентоспроможною. Це всі видобувні та переробні підприємства Львівщини, Кіровоградщини та інших областей. Більшість їх уже не є державними.

Володимир Дубровський додав, що на роботодавців покладено виплати соцвнеску. Проте наразі близько 65% підприємств, на яких мали б відобразитися підвищені

ТАРИФНИЙ БУМ

Навесні українці розраховували переплатити від непосильних платіжок, адже платити за опалення уже не потрібно. До того ж пильність громадян приспала «Євробачення» і такий довгоочікуваний безвіз із ЄС. І тут як грім серед ясного неба — підвищення цін на холодну і гарячу воду, а разом і газ.

ДОРОГА МОЯ ВОДА

У травні, за схвалення НКРЕКП, в деяких містах України подорожчало холодне водопостачання і водовідведення. І якщо в Києві тариф у середньому зріс на 15%, то в Хмельницькому він злетів на 21%, а у Львові — на 28%. А ось у Дніпрі підвищення склало 7%.

Згідно з правилами, підприємство — постачальник послуг самостійно розраховує собівартість своєї продукції, включно із зарплатним фондом і амортизацією. Головне, щоб плата за послуги повністю перекривала всі витрати водоканалу. НКРЕКП на засіданні лише схвалює запропоновані компаніями зміни в тарифах. І, як показує практика, будь-яке підвищення житлово-комунальних послуг вітається регулятором.

Наприклад, у столиці холодне водопостачання подорожчало на 23,3% (на 1,6 грн), і тепер за кубометр доведеться платити 8,44 грн. Плата за водовідведення підвищилася на 6,1% (на 0,43 грн) — до 7,36 грн за куб. У «Київводоканалі» пояснили такі заходи подорожчанням основних складових тарифу.

Мовляв, від серпня минулого року на 146% зросла вартість реагентів для підготовки питної води та очищення стоків, на 27% подорожчали паливно-мастильні матеріали, а податки з підприємства збільшилися на 94%. Також необхідність підвищення вартості послуг водопостачання пов'язане з оплатою праці співробітників.

Аналітик організації «Громадський аудит» Тарас Галайда в ефірі однієї з радіостанцій розклав у процентному співвідношенні структуру централізованого водопостачання, з огляду на середній тариф по Україні, який на що мить становить 15 грн за кубометр.

«33% тарифу — це вартість електроенергії, 33% — оплата праці й тільки 3% — реагенти», — пояснив він.

Експерт підкреслив, що аргументи щодо підвищення вартості електроенергії та збільшення витрат на зарплату є цілком справедливими. Однак не виключено, що компанії-постачальники не забули і про свої апетити. Галайда уточнив, що з документації, яка публікується на сайті НКРЕКП, дуже складно зрозуміти, наскільки обґрунтовано компанія закладає ті чи інші показники. Для того щоб добре розібратися, потрібно побачити всю документацію і кілька місяців не вилазити з бухгалтерії водоканалу, а це є нереальним.

Директор «Інституту міста» Олександр Сергієнко під час прес-конференції звернув увагу на ще одне цікаве пояснення підви-

щення тарифів від столичної влади: мовляв, городяни стали споживати менше води, зокрема завдяки встановленню квартирних лічильників.

«Це цинізм вищого сорту. Коли справді з'являється економія, уряд бере і підвищує тарифи, щоб не впали доходи водоканалів», — обурюється експерт.

Логічно, що слідом за холодною водою подорожчала і гаряча. Однак ті населені пункти, яких поки оминула ця доля, рано тішаться — до 10 серпня НКРЕКП чекає від усіх підприємств-постачальників заяв про підвищення вартості послуг. Регулятор, безумовно, їх схвалить.

ГАЗ, ЯКИЙ «НЕ ДОРОЖЧАЄ»

Уже в травні українці отримали платіжки з новими сумами оплати природного газу внаслідок уже чинної постанови Кабміну, згідно з якою тарифи на блакитне паливо переглядатимуться раз у півріччя — в квітні та жовтні. Наприклад, у Києві газ подорожчає на 1,2%. І якщо раніше за тисячу кубометрів жителі столиці платили 6879 грн, то тепер за такий самий обсяг їм доведеться викласти вже 6958 грн.

НЕЗАБАРОМ СЛІД ОЧІКУВАТИ ПІДВИЩЕННЯ ТАРИФІВ НА УТРИМАННЯ БУДИНКІВ ТА ПРИБУДИНКОВОЇ ТЕРИТОРІЇ ДО 6–6,5 ГРН ЗА КВАДРАТНИЙ МЕТР. ЦЯ ПОСЛУГА ЗАТВЕРДЖУЄТЬСЯ МІСЦЕВОЮ ВЛАДОЮ. МОЖЛИВЕ ПОДОРОЖЧАННЯ СПРИЧИНЕНЕ НЕОБХІДНІСТЮ ЗБІЛЬШИТИ ЗАРПЛАТНЮ СПІВРОБІТНИКАМ ОБСЛУГОВУЮЧИХ КОМПАНІЙ З ОГЛЯДУ НА ГОРЕЗВІСНУ «МІНІМАЛКУ» В 3200 ГРН

У прес-службі «Київгазу» пояснили, що подорожчання спричинене «збільшенням тарифу на транспортування магістральними газопроводами і тарифу на розподілення».

За наявності в квартирі лічильника споживачі платять газ за показниками приладу обліку. У багатоквартирних будинках, де немає індивідуальних і загальнобудинкових лічильників, сума оплати розраховується відповідно до затверджених норм.

Норма споживання газу на одну людину в квартирі, обладнаній тільки газовою плитою, становить 4,4 куб. м на місяць. У цьому ви-

падку сума до сплати за квітень 2017 року становитиме 30,61 грн.

Отже, тарифи навіть не думають брати курс на зниження, попри те, що весь газ внутрішнього видобування мусить іти на потреби населення. До того ж люди почали економити на ресурсі, тому його має вистачити з головою.

За даними «Публічного аудиту», в 2015 році споживання газу українцями разом із підприємствами ТКЕ становило 17,16 млрд кубометрів проти видобутку 19,9 млрд. У 2016 році це співвідношення становило 17,58 млрд кубів проти 19,12 млрд кубометрів. Однак нам впишають дорогу послугу з прив'язкою до німецького хабу. Хоча, з огляду на фінансову звітність «Укргазвидобування», собівартість газу власного видобутку в цій компанії з урахуванням усіх податків становила в 2016 році 2468,17 грн за тисячу кубометрів. Якщо навіть до цієї ціни додати вартість транспортування, розподілення, постачання і навіть інвестиційну складову, то українські споживачі мали б платити 3200 грн за тисячу кубометрів.

За словами Тараса Галайди, нав'язана урядом надвисока ціна на газ призвела до того, що торік населення переплатило за послуги ЖКГ близько 65 млрд грн. Вражає? Але й це ще не все. Експерт прогнозує, що незабаром слід очікувати підвищення тарифів на утримання будинків та прибудинкової території. Ця послуга затверджується місцевою владою. І можливе подорожчання спричинене необхідністю збільшити зарплатню

співробітникам обслуговуючих компаній з огляду на горезвісну «мінімалку» в 3200 грн. Відповідний проект постанови вже з'явився на сайті КМДА. І якщо його ухвалять, жителі столиці платитимуть 6–6,5 грн за квадратний метр.

А далі настане осінь, і розпочнеться новий опалювальний сезон. І не потрібно бути Ван-Гою, аби передбачити, що тарифи на тепло і газ знову злетять угору, чого, на жаль, не можна сказати про доходи українців.

Катерина МІЦКЕВИЧ

Хитрий хід НКРЕКП

Місцева влада отримала право затверджувати тарифи на тепло, водопостачання і водовідведення. НКРЕКП вирішила поділитися своїми повноваженнями з міськими та сільськими радами в рамках так званої децентралізації.

Анонсує нововведення, голова нацрегулятора Дмитро Вовк повідомив, що під контроль місцевих органів влади повністю переходять 67% чинних ліцензій НКРЕКП з централізованого водопостачання та водовідведення, а також 74% ліцензій у сфері теплопостачання.

На місцях затверджуватимуть тарифи для підприємств, які виробляють теплову енергію обсягом до 170 тисяч гікакалорій, транспортують і постачають теплову енергію обсягом до 145 тисяч гікакалорій на рік. Крім того, повноваження місцевих рад поширюватимуться на підприємства водопостачання у населених пунктах із кількістю жителів до 100 тисяч осіб, із щорічним обсягом постачання води до 300 тисяч кубометрів, водовідведення — до 200 тисяч кубометрів.

Отже, новація може бути застосована тільки до невеликих за чисельністю населених пунктів. Великі ж міста не мають можливості впливати на тарифоутворення.

Але де дається право, там відразу накладаються обов'язки. Місцевій владі, яка зможе регулювати вартість води і тепла для населення, доведеться виконати низку умов: в неодмінному порядку створити колл-центри на підприємствах — постачальниках послуг, використовувати Prozorro для здійснення закупівель, проводити аудит фінансової звітності ліцензійатів з активами понад 250 млн грн. Крім того, на виконання рішень РНБО місцева влада має забезпечити захист критичної інфраструктури.

Є у нацрегулятора вимоги і до ліцензійатів. До 1 січня 2018 року виробникам — постачальникам послуг належить обладнати будинковими лічильниками тепла 90% будівель. А також зробити необхідний резерв енергетичного вугілля відповідно до прогнозу структури палива теплових електростанцій і теплоелектроцентралей, яку розробить центральний орган виконавчої влади.

Примітно, що напередодні ідею часткової передачі повноважень зі встановлення тарифів від НКРЕКП до місцевої влади підтримав президент. Він висловив упевненість, що уряд теж схвалить ці зміни. Оскільки і Вовк, і Гройсман є людьми Порошенка, немає сумнівів у тому, що Кабмін кидатиме в повітря чепчики, висловлюючи свою згоду.

Нагадаємо, що минулої осені глава уряду після встановлення єдиної ціни на газ на рівні 6900 грн за тисячу кубометрів буквально бризнув отрутою на тих мерів міст і місцеві ради, які наважилися вимагати запровадження мораторію на підвищення тарифів. Гройсман говорив, що вони не мають таких повноважень, і якщо вже їм так кортить підтримати населення, то нехай виділяють дотації, які покривають різницю у тарифах. А тепер показання різко змінюються.

Утім, місцевим радам не варто розраховувати на те, що вони справді зможуть знизити тарифи, навіть взявши в свої руки віжки управління. Ціну на газ їм змінити не вдасться, а саме вона становить лівову частку будь-якого тарифу.

І відтепер уряд і НКРЕКП не будуть обителлю зла. Вони перевели стрілки на місцеву владу, яка стане для своїх громад персоналізованим ворогом.

Олена САФОНОВА

Геніальність не має раси. Сила не має статі

«Приховані постаті» — один із найбільш недооцінених фільмів останніх років. Це кіно геть проігнорували кіноакадеміки. І дарма. Адже такої надихаючої стрічки глядачам не показували вже давно. Неодмінно подивіться і оцініть самі!

Фільм заснований на реальних подіях початку 1960-х років. Саме тоді в США стартувала космічна програма «Меркурій», був створений загін астронавтів, а в 1962 році здійснений перший пілотований космічний політ.

Але «Приховані постаті» розповідають зовсім не про хвацьких підкорювачів космосу. Фільм присвячений трійці талановитих математиків афроамериканок, які виконують для NASA необхідні обчислення. Нелегко доводилося цим паніям: вони не лише зазнавали расової дискримінації (ходили до вбиральні для «кольорових», пили каву з окремих кавників), а ще й змушені були переконувати всіх оточуючих, що жінки не поступаються розумом чоловікам. Головні героїні впевнені, що «слабка» стать здатна не тільки доглядати за дітьми й викладати математику в школі, а й працювати в NASA!

А тепер знайомтеся з реальними персонажами. Отже, Кетрін Джонсон, яку на екрані втілила Тараджі П. Хенсон, спочатку викладала в школі, але в 1953 році її взяли за «живого комп'ютера» до Науково-дослідного центру Ленглі в NASA. Незабаром її перевели до відділу льотних досліджень, де Кетрін розраховувала орбітальні траєкторії для програми «Меркурій». Головною причиною її зусиллям став можливий запуск першого американця у космос. Далі вона працювала над обчисленнями для польотів багатьох космічних місій.

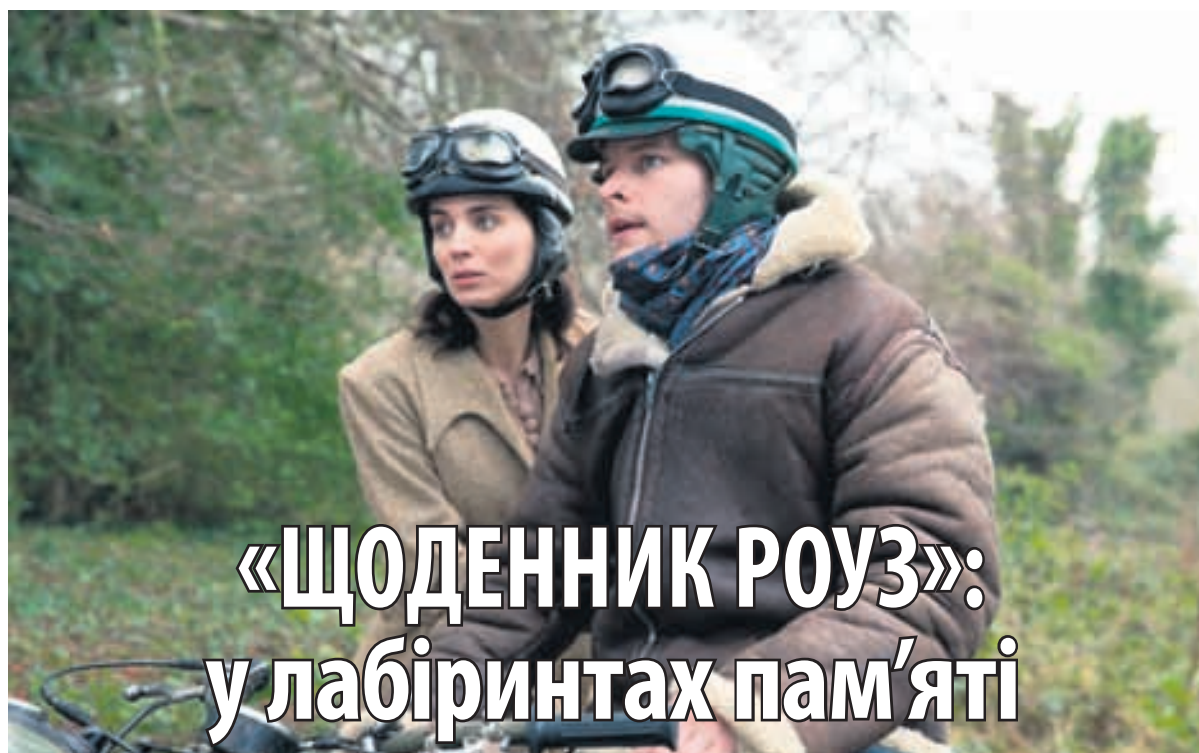
Колишню вчительку Мері Джексон, яку зіграла Жанель Моне, теж запросили в NASA як «живий комп'ютер». Згодом інженер NASA Казімеж

Чарнецькі зауважив, що вона виказує блискучі інженерні здібності, й відправив її вдосконалювати свої знання. Ось тільки «кольорових» тоді брали на навчання далеко не всі навчальні заклади. Тому Мері звернулася до суду за дозволом відвідувати сегрегований коледж для білих і пройти курси, необхідні для отримання посади інженера в NASA. Дівчина виграла цю битву, успішно вивчилася і стала першою у NASA і загалом у США чорношкірою жінкою-інженером в аерокосмічній галузі!

Прототип героїні Октавії Спенсер — Дороти Вон, ще одна колишня вчителька, завдяки своїм здібностям стала першим чорношкірим керівником у NASA! Після появи електронних обчислювальних машин Вон швидко перекарваліфікувалася на програміста.

Усі три акторки приголомшливо впоралися зі своїм завданням. Спостерігати за їхньою грою — справжня насолода! До слова, чудовою компанію їм на екрані склав Кевін Костнер, який перевтілювався у головного спеціаліста космічної групи Ела Харрісона.

«Геніальність не має раси. Сила не має статі. Мужність не має меж» — такий офіційний слоган картини «Приховані постаті». А й справді, режисер Тед Мелфі показав нам неймовірну історію жіночої мужності, сміливості та стійкості. Сюжет дуже динамічний, гумор — гідний і вишуканий. Це кіно змушує вірити в себе, вірити в чудеса. Адже в житті може статися скільки завгодно гарного і дивовижного. Головне — не здаватися! Інтелект і посмішка руйнують усі перешкоди!

«ЩОДЕННИК РОУЗ»: у лабіринтах пам'яті

Американська актриса Руні Мара продовжує експериментувати, приміряючи на себе неординарні образи. Цього разу Мара знялася у розпачливій драмі ірландського режисера Джима Шерідана за назвою «Щоденник Роуз». І це, мабуть, одна з кращих ролей «Дівчини з татуванням дракона».

На початках глядачам показують психіатричну клініку невеликого ірландського містечка. Мешканців цього закладу доправляють до іншої лікарні. Але одна жінка всіляко відмовляється залишати це моторошне місце: Роуз (Ванесса Редгрейв) провела в клініці останні п'ятдесят років. Історією життя цієї бабусі зацікавився доктор Грін (Ерік Бана). Він почав спілкуватися з нею, і жінка, довірившись, віддала йому свою Біблію,

Роуз оселилася у мами в передмісті. Там вона закохалася у пораненого британського військового Майкла. Незабаром молоді люди побралися. Падре Гаунт дізнався про те, що Роуз відтепер не одна, і з'явився помститися дівчині. Головну героїню на вимогу католицького священика запроторили до психіатричної лікарні, обґрунтувавши це тим, що вона німфоманка, і почали лікувати за допомогою електрошоку. Але тут з'ясувалося,

справжнім талантом, аби перевіритися у такого негідника. Можна сміливо сказати, що на цього молодого британського актора чекає велике майбутнє.

Спочатку здавалося, «Щоденник Роуз» стане такою собі новою трагічною версією знаменитого «Щоденника пам'яті» 2004 року. Але це кіно є значно сильнішим — бере глядача за горло і не відпускає майже до самого кінця... Логічно порівнювати «Щоденник Роуз» із драмою «Помста від кутюр», що вийшла на великі екрани торік і де також йдеться про те, як непохитні провінційні звичаї можуть зламати життя.

Фільм «Щоденник Роуз» був би бездоганний, якби не деякі але. На жаль, ця насправді трагічна і глибока стрічка

ЗДАВАЛОСЯ, «ЩОДЕННИК РОУЗ» СТАНЕ ТАКОЮ СОБИ НОВОЮ ТРАГІЧНОЮ ВЕРСІЄЮ ЗНАМЕНИТОГО «ЩОДЕННИКА ПАМ'ЯТІ» 2004 РОКУ. АЛЕ ЦЕ КІНО Є ЗНАЧНО СИЛЬНІШИМ — БЕРЕ ГЛЯДАЧА ЗА ГОРЛО І НЕ ВІДПУСКАЄ МАЙЖЕ ДО САМОГО КІНЦЯ

де на полях сторінок записувала всі найважливіші моменти свого життя. Це й був її щоденник. Так доктор Грін дізнався, що Роуз на півстоліття запроторили до психлікарні ні за що...

Юна Роуз під час Другої світової війни переїхала з Белфаста до маленького ірландського містечка й почала працювати у готелі своєї тітки. Дівчина була дуже вродливою, усі місцеві хлопці очей з неї не зводили. Водночас Роуз уподобав падре Гаунту (Тео Джеймс), який фактично почав переслідувати юну красуню. Головна героїня намагалася оминати недбалого священика десятою дорогою. Але її тітка, яка дотримувалася суворих поглядів, не стала розбиратися, хто там за ким увивається, і вигнала племінницю.

що вона при надії... Наприкінці терміну вагітності Роуз вдалося втекти, однак її упіймали й... звинуватили в убивстві новонародженого сина.

Абсолютно всі актори впоралися зі своєю роботою пречудово. Але головною зіркою фільму стала, звісно ж, Руні Мара. Вона пережила на екрані справжню трагедію. Її героїні виріш беззастережно. Старенька Роуз у виконанні Ванесси Редгрейв теж була на висоті. Актриса змогла створити один на двох трагічний образ.

Ерік Бана в ролі доктора Гріна був очікувано блискучим. А ось хто здивував, то це Тео Джеймс, який зіграв католицького священика. Хоч і кажуть, що негативних персонажів грає простіше, однак потрібно володіти

ка місцями дещо провисає. Режисерові Джиму Шерідану трохи забракло терпцю і уміння, щоб переконливо мотивувати вчинки персонажів. Але, з іншого боку, може, так і було замислено?

А ще кінцівка притягнута ледь не за вуха. Сценаристи Джим Шерідан, Джонні Фергюсон і Себастьян Баррі фанатично хотіли винагородити головну героїню за півстолітні страждання і, замість того щоб йти за логікою розвитку подій, написали хепі-енд у найгірших традиціях латиноамериканських серіалів.

Та якщо забути про останні п'ятнадцять хвилин, то фільм, повторюся, вийшов напрочуд сильний. Однак це кіно — лише для досвідченого, вдумливого глядача.

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор —
Анна СПІВАК,
відповідальний секретар —
Олексій СОКУР

Свідоцтво про держреєстрацію
КВ №21058-10858 ПР
від 14.11.2014 р.

Редакція:
м. Київ,
бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу:
ТзОВ «Структура ІТ»,
а/с 155,
м. Київ, Україна,
04080

Засновник та видавець:
ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@i.ua

Газету надруковано
ТзОВ «Мега-Поліграф»
04073 м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення №

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Наклад
10 386 прим.

Передплатні індекси:
23115 (рос.),
49450 (укр.)

При використанні
публікацій
посилання на газету «ВВ»
обов'язкове.

Відповідальність
за зміст
рекламних матеріалів
несе рекламодавець.